

ДО ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ЧРЕЗ

ЦЕНТРАЛНА ИЗБИРАТЕЛНА КОМИСИЯ

ЖАЛБА

от Х Г В ЕГН
с постоянен адрес:

срещу Решение № 1800-НС от 20.03.2023 г. на
Централна изборителна комисия

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

С Решение № 1800-НС/20.03.2023 г. ЦИК остави без разглеждане жалбата ми подадена срещу Решение № 83-НС от 13.03.2023 г. на Районна изборителна комисия Пазарджик, с което е установено нарушение на забраната на чл. 183, ал. 4 от Изборния кодекс от страна на Р И Л.

В мотивите си ЦИК приема, че в конкретния случай жалбата се явява представена против акт, който не подлежи на обжалване, като в същата посока е и установената безпроговорлива съдебна практика на Върховния административен съд по де на с идентичен предмет.

Приема се, че установеното нарушение на забраната по чл. 183, ал. 4 ИК, съставлява част от процедурата по налагане на административно наказание на лица, извършили административни нарушения в хода на изборния процес. Характерът и съдържанието на така постановеното съставлява акт, поставящ начало на процедурата по налагане на административно наказание. По отношение на това разпоредително действие – установяване на административно нарушение, чл. 498 ИК изрично препраща към разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания. По този специален ред на съдебно обжалване подлежи единствено крайният акт – наказателно постановление, с което за установеното административно нарушение се налага административно наказание.

Не мога да споделя това становище в пълнота, по следните съображения.

Вярно е, че съдебната практика приема Решенията на РИК и ОИК, с които се установява нарушение на изборния кодекс като вид констативни протоколи, предхождащи в едно стандартно производство по ЗАНН, акта за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на тях Наказателно постановление, което единствено подлежи на съдебен контрол. Но считам, че тези Решения на РИК /ОИК/, с които се установяват нарушения или поне решението в конкретния казус /както се изразява ЦИК/ има двойствена правна природа. Това се дължи на обстоятелството, че РИК Пазарджик не просто констатира някакви факти и обстоятелства /отделен е въпросът, че не отговарят на действителността/, върху които факти и обстоятелства актосъставителят, съответно административно наказващия орган да стъпят и да приложат закона, съответно направят правни изводи. Не, в конкретното Решение на РИК Пазарджик, което обжалвам, в мотивите му се извършва правен анализ, правят се правни заключения, то е акт по правоприлагане. Считам, че едно стандартно Решение на РИК, с което установяват нарушение на изборния кодекс и което не подлежи на обжалване следва да съдържа ясни и точни факти съпоставени

с ясни и точни правни норми. В конкретното Решение на РИК фактите са силно изопачени, няма съотнасяне към ясна и едносмыслена правна норма, която се нарушава /т.е. няма правна норма, която ясно и точно да разпорежда "Забранява се на кметове на общини, райони и кметства да извършват предизборна агитация"/. Напротив изложено е едно субективно мнение, под формата на правен анализ, в което се правят предположения, асоциации и прочие. Най-същественото е, че правната норма, която се твърди да е нарушена, съдържа едно от най-разтегливите понятия в правото, което няма точно определение, а именно "добрите нрави".

На следващо място, друго обстоятелство поради което не мога да се съглася, че точно тези решения на изборителните комисии не подлежат на обжалване, е че постановявайки ги един временен орган от членове с непроверена професионална компетентност с лекота определя някого като "закононарушител", а дали ще се стигне до АУАН и НП е едно бъдещо несигурно събитие. Нещо повече, по силата на чл. 186, ал. 1 от ИК тези решения породяват задължения за кмета на общината, района или кметството, който следва да пречакне агитационните материали. Тези Решения засягат правата на автора на агитационните материали. Те се публикуват публично. Т.е. тези решения не са просто един "констативен протокол", с който се открива административнонаказателно производство по ЗАНН. Те имат и друга правна природа, проитичаща от спецификата на изборното законодателство, която следва да бъде съобразена. Тези решения притежават характеристика на административен акт.

Считам, че за правната природа на акта следва да се съди по неговото съдържание, а не наименование и оприличаване с дадено административно производство. В този смисъл Решението на РИК Пазарджик, определено поражда правни последици директно, още преди да има АУАН или НП.

Ако Решение № 83-НС от 13.03.2023 г. е просто един констативен протокол, с който се открива производство по ЗАНН и не поражда никакви правни последици и не засяга ничий правни интереси, защо тогава с Решение № 116-НС от 21.03.2023 г. РИК Пазарджик обжалва хода на моята жалба и вземат Решение да се изготви, подпише и изпрати Писмо до Окръжна прокуратура гр. Пазарджик и да се изготви, подпише и изпрати Писмо до Областен управител на Област Пазарджик да упражни контрол на действията на кмета на Община Септември по изпълнение на Решение № 83-НС/13.03.2023 г. на РИК Пазарджик.

От всичко гореизложено може да се направи заключение, че според съдебната практика Решение на изборителна комисия, което поражда изключително много правни последици не подлежи на обжалване. Ако въз основа на Решения с правната сила на "констативни протоколи" граждани, публични личности и организации ще бъдат преследвани и заплашвани с Прокуратура, то считам че е абсолютно наложително съдебен орган да се произнесе по неговата законосъобразност, тъй като очевидно неговата правна същност не се изчерпва с един констативен протокол, с който се дава началото на административнонаказателно производство.

С уважение: